

Θεέ μου, συγχώρεσέ με όταν παραπονιέμαι!!

Σήμερα στο λεωφορείο είδα μια όμορφη κοπελιά με χρυσά μαλλιά. Τη ζήλεψα! Φάνηκε τόσο ευτυχισμένη, τι καλά να ήμουν κι εγώ τόσο χαριτωμένη. Όταν κάποια στιγμή σηκώθηκε για να κατεβεί την είδα να κουτσαίνει στο διάδρομο. Στηριζόταν σε μια πατερίτσα γιατί είχε μόνο ένα πόδι. Αλλά καθώς περνούσε από μπροστά μου, είδα ένα χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό της.

Θεέ μου συγχώρεσέ με όταν παραπονιέμαι, έχω δύο πόδια, ο κόσμος είναι δικός μου.

Σταμάτησα να αγοράσω μερικά γλυκά. Ο νεαρός που τα πουλούσε ήταν τόσο γοητευτικός. Του μίλησα ευγενικά.... Μου είπε: «είναι όμορφο να μιλάω σε μια κυρία σαν και σας». «Βλέπετε» είπε «είμαι τυφλός».

Θεέ μου, συγχώρεσέ με όταν παραπονιέμαι, έχω δύο μάτια, ο κόσμος είναι δικός μου.

Στη συνέχεια, καθώς προχωρούσα, είδα ένα παιδί με μάτια καταγάλανα. Στεκόταν και παρατηρούσε τα άλλα παιδιά που παίζανε στην αλάνα. Φαινόταν σα να μην ήξερε τι να κάνει. Σταμάτησα για μια στιγμή και μετά του είπα: «Γιατί δεν παίζεις με τα άλλα παιδάκια, χρυσό μου;». Συνέχισε να κοιτάζει ευθεία χωρίς να βγάλει λέξη. Και τότε κατάλαβα ότι δεν μπορούσε ν' ακούσει.

Θεέ μου, συγχώρεσέ με όταν παραπονιέμαι, έχω δύο αυτιά, ο κόσμος είναι δικός μου.

Με πόδια να με πηγαίνουν εκεί που θέλω, με μάτια να βλέπω τα ηλιοβασιλέματα να ροδίζουν, με αυτιά να ακούω αυτά που θέλω να μαθαίνω, είμαι ευλογημένη πράγματι. Ο κόσμος είναι δικός μου.

Θεέ μου, συγχώρεσέ με όταν παραπονιέμαι!!!

R. Wells

